

teknisk eller redaktionel karakter. Af mere betydende ændringer skal her anføres følgende:

Den hidtidige bestemmelse i § 2, stk. 1, hvorefter nationalmuseet og fredningsnævnet i forening kunne fastlægge en 100 m beskyttelseszone omkring jordfaste fortidsminder, er erstattet med en bestemmelse, hvorefter beskyttelseszonen fastlægges generelt i loven, dog med visse modifikationer for eksisterende skove, og således at nævn og museum i forening kan meddele tilladelse til visse afvigelser.

I § 4 er indføjet en bestemmelse om valg af *suppleanter for overfredningsnævnets medlemmer*, herunder at suppleanter for de af højesteret valgte medlemmer kan udpeges uden for retens midte. Herved tilgodeses et ønske om at *reducere og fordele medlemmernes stigende arbejdsbyrde*. Endvidere er der indsat en bestemmelse om oprettelse af *to ankenævn*, der ligeledes skal virke aflastende for overfredningsnævnet ved at overtage den endelige afgørelse i visse dispensationssager, mens overfredningsnævnet som hidtil skal træffe afgørelse i de egentlige fredningssager.

Også reglerne i § 17 om *erstatningernes udredelse* er ændret. Således overtager statskassen tre fjerdedele af byrden ved de almindelige erstatninger mod hidtil halvdelen, og det bliver muligt at pålægge en kommune at udrede en passende del af den sidste del af erstatningen, selv om den efter de øvrige regler ikke ville være pligtig hertil, når blot dens beboere må antages at have en væsentlig fordel af fredningen.

Endvidere er der i § 35 indføjet følgende nye bestemmelse:

„Såfremt det kan forventes, at en ejendom, der påtænkes omfattet af en under udarbejdelse værende fredningsplan, vil blive anvendt på en måde, der må antages at komme i strid med planen, kan statsministeren efter begæring af et af de i § 34 nævnte udvalg nedlægge forbud mod en sådan anvendelse. Forbud kan kun nedlægges for ét år, men kan dog, hvor særlige omstændigheder taler herfor, forlænges for yderligere ét år.“

Bestemmelsen, der har sit forbillede i byplanlovens § 9, saneringslovens § 8 og vejbestyrelseslovens § 39, stk. 2, er tænkt som en nødforanstaltning, der af udvalgene kan begæres